ВЕСЕЛКА

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

THE RAINBOW

A CHILDREN'S MAGAZINE



РІК XXIV ТРАВЕНЬ-ЧЕРВЕНЬ 1977 Ч. 5-6 (272-3)



ХТО ЦЕ?

Складаючи це число „Веселки" в друкарні одно ім'я й прізвище помішали ось так:

ЛЕВ ОБІНІГЛІД

Спробуйте з цих помішаних буков і складів скласти ім'я й прізвище відомого в українській літературі поета, який написав також багато творів для дітей.

ХТО Ж ТО ТАКАЯ?

Бачить — не бачить,
Чути — не чує,
Мовчки говорить,
Дуже мудрує.

Кривду соромить,
Правду навчає,
Часом жартує,
Смішки справляє.

Люба розмова —
Дай, Боже, діти,
З нею довіку
Жити-дружити.

***

Хто ж то такая
В світі щаслива?
Мудра, правдива,
І жартівлива?

Леонід Глібів

ЩО ЦЕ?

Залізний ніс, а хвіст вербовий,
У рот їй пальців не кладіть:
У лісі дуб який здоровий,
А як кусне — і той кричить.

Захоче, — здуру зробить шкоду,
А іноді і насмішить:
Устромить ніс свій у колоду,
Хвіст задере і сторч стоїть.

В руках умілих не пустує
І робить все, що слід робить:
Комору, хату вам збудує
І господарство звеселить.

Леонід Глібів

ЗАГАДКИ—АКРОСТИХИ

I

Мати доні молодій
Огородик наділила.
Розкошує доня мила,
Каже неньці — тісно їй:
В земляній сиджу коморі
А коса моя надворі.

Хочу цей раз штуку втнуть:
Не скажу, як доню звуть;
Ви ж до загадки верніться,
Скраю пильно придивіться.

II

Колись я нудилось
У срібнім кайдані;
Розбила неволю
Чубатая пані,
А я на Вкраїну
Тихенько, нищечком...
Колись на Великдень
Оддячу яєчком.

Леонід Глібів

А к р о с т и х — це така віршована загадка, що подає розв'язку в початкових буквах кожного рядка вірша.

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК З ЧИСЛА „ВЕСЕЛКИ" ЗА КВІТЕНЬ 1977: ВЕЛИКОДНЯ ЗАГАДКА: ВітЕр, ГаЛИч, віКно, ДЕсна, осіНЬ. Цілість: В е л и к д е н ь. ЗІРКА — НЕ ЗІРКА: к о м е т а. ЩО ЦЕ? К у л ь б а б а.



з кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода" заходами Українського Народного Союзу. Редаґує Колеґія. Річна передплата становить у ЗСА — 5.00 долярів, у інших країнах — рівновартість цієї суми. Для членів УНС — 4.00 доляри. Ціна окремого числа 50 центів. Ціна подвійного числа — 75 центів.

"THE RAINBOW" — "VESELKA"

Обкладинка роботи — Яреми Козака
Published monthly, except May to August Bi monthly
at Jersey City, New Jersey
30 Montgomery Street — Jersey City, N.J. 07302
Subscription $5.00 per year. UNA members $4.00 per year.
Entered as Second Class at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:
Ярема Козак — Квіти для мами

РОЛЯНИК

МІСЯЦЬ ТРАВЕНЬ ПРИЙШОВ

Місяць травень прийшов,
Розцвілися квітки,
В наш садок із дібров
Прилетіли пташки.

Посідали собі,
На бузку голубім
І співають нам всім
Милу пісню таку:

Дзів-дзів-дзів, цінь-цірінь,
Кир-кир-кир, фі-фі-фіть,
Тір-лі-лі, ті-ті-тінь,
Тьох-тьох-тьох, піть-пiліть.

Галина ЧОРНОБИЦЬКА

СПІВАТИМУ МАМІ ПРО УКРАЇНУ

Поспішаю у садок,
там багато є квіток,
запашного зілля
і рясного гілля.
Рідну матінку люблю,
я віночки їй зів'ю
гарні та барвисті
із квіток та листу.

У веселий Мамин День
заспіваю їй пісень,
що учили в школі:
про тополю в полі,
про долину й полонину
та про пісню солов'їну
і про нашу Україну.

Рясний — plentiful, rich; полонина — пасовисько на верхах гір (pasture on a plateau).

Роман ЗАВАДОВИЧ *Ілюстрації Яреми КОЗАКА*



(Сценічна весняна казка)

Відслона

Два СНІГОВІ ДІДИ, один з люлькою в роті, другий з костуром у руці, стоять край села.

1-ий ДІД.

Радісно живеться нам,
Сніговим дідам.



2-ий ДІД.

Холод ріки закував
В льодові цупкі кайдани,
Кригою укрився став,
А по кризі їздять сани.

1-ий ДІД.

Де шумів пшениці лан,
Там біліє снігу море —
І ти пан, і я пан,
Що нам зробить лихо-горе?

2-ий ДІД.

Радісно живеться нам,
Сніговим дідам.

1-ий ДІД.

Як нічний настане час,
Зорі дивляться на нас,
Із небес до нас моргають,
Срібні іскри розсипають.

ОБИДВА ДІДИ.

І, хоч ми діди без ніг,
І, хоч наше тіло — сніг,
Радісно живеться нам,
Сніговим дідам.

(Похитуючись то в один, то в другий бік, співають по-старегому на голос пісні „Бодай ся когут знудив".)

Зими не люблять люди,
Її бояться всюди,
А нам вона миленька,
Як тітка дорогенька.

Мороз — нам рідний дядько,
А Стужа — рідна мати,
Дай Боже вік їм довгий
На світі звікувати!

Хоч зроду ніг не маєм,
Про те ми і не дбаєм,
Живем без ходу й бігу,
Бо ми діди зо снігу.

(Коли діди доспівують останню строфу, з-за лаштунків виходить МОРОЗ, зупинився і прислухується.)



Гамір, галас, шум і сміхи —
Більшої не треба втіхи!

МОРОЗ *(оглянувся)*.

Цитьте! Бачу — хтось іде:
З и м н о д у й перед веде,
А за ним весела й рада
Товпиться сніжин громада.

1-ий ДІД.

Це до нас вони ідуть,
Нам таночок заведуть.

(Відзивається музика. Під її ритм вбігає ВІТЕР ЗИМНОДУЙ, а за ним СНІЖИНКИ, вони навколо Снігових Дідів і Мороза виконують танок „Заметіль". Діди в такт мелодії приплiскують у долоні та вдоволено покивують головами).

СНІЖИНКИ *(в перервах між танками зупиняються і, легко колихаючись, співають куплети):*



МОРОЗ.

Розспівалися діди —
Го-го-го, які охочі!
Не зазнали ще біди,
Баляндраси, знай, торочать.

СНІГОВІ ДІДИ *(здіймають шапки, здоровкаються.)*

О! Добридень, Морозе!

1-ий ДІД.

А чого ж нам лити сльози
Та й чого скучати нам,
Сніговим дідам?
Вам от, дядечку, спасибі,
Що взяли природу в диби,
Що відлиги ані-ні —
Ми бадьорі і міцні.

2-ий ДІД.

Тут так гарно за селом:
Луг під льодом, мов під склом,
В лісі, що, мов срібло скриться,
Зимова живе цариця.
Там вовки, там зайці,
Куцохвості молодці,
Там ведмеді в грубій шубі —
От, вони нам гості любі!

1-ий ДІД.

Часом хлопці прибіжать,
Що зо снігу нас качали,
Нам твердиню воювать:
Б'ють гармати, самопали...

Ми, Сніжинки, ми, ми,
Дочки білої Зими,
Все танцюєм, гуляєм,
Смутку-горя не знаєм.

Ой ти, Вітре, ти, ти, ти,
Над Карпати, полети,
По Покутті ти повій,
По Поділлі нас розсій!

А в нас вдача отака:
Все танцюєм гопака,
То наліво один крок,
То направо один скок.

(Наприкінці мелодія переходить у шум вітру і на сцену вбігає ВІТЕР ТЕПЛОДУЙ. СНІЖИНКИ злякано скрикують „Ой, Вітер Теплодуй!" і розбігаються).

ВІТЕР ТЕПЛОДУЙ.

Так, я Вітер Теплодуй,
Що Весну-царівну будить.

МОРОЗ.

Теплодую, не дратуй,
Бо з тобою лихо буде!



ВІТЕР ЗИМНОДУЙ *(до Мороза).*

Він наш ворог, а не брат!
Хай іде собі назад!

СНІГОВІ ДІДИ.

Він накоїть нам біди,
Зробить з нас відро води.

ВІТЕР ЗИМНОДУЙ.

Треба діло з ним скінчити:
Взяти в диби, задушити,
Бо як ні, Морозе, знай,
Нашій владі буде край.
Завдамо ж йому ми муки!

(Зимнодуй із Теплодуєм дужаються).

СНІГОВІ ДІДИ *(під гас того вигукують):*

А тю-тю! А гу-гу!
А зігни його в дугу!

ВІТЕР ЗИМНОДУЙ *(падає на землю).*

Ох, боротися не сила,
Обламав мені він крила...

СНІГОВІ ДІДИ *(б'ються розпагливо руками по полах).*

МОРОЗ *(сердито).*

Я Мороз, синій ніс,
Теплодуя переможу:
Щоб у край наш він не ліз,
Тут його я заморожу.

(Мороз дихає холодом на Теплодуя, той закривається крильми, відступається, Мороз підступає за ним).

СНІГОВІ ДІДИ.

Не жалій гидкого роду,
Заморозь в бурулю льоду,
Хай у край наш не приходить,
Не лякає, ні не шкодить.

ВІТЕР ТЕПЛОДУЙ *(у знесиллі стає на коліна).*

Сонце, Сонечко, прийди,
Сил додай мені до бою,
Вирятуй мене з біди,
Приведи Весну з собою!

МОРОЗ. *(Дихає холодом на Теплодуя).*

Е, запізно, Теплодую,
З рук моїх вже не втечеш!

(Дихає холодом на Теплодуя).

ВІТЕР ТЕПЛОДУЙ *(знеможений).*

Де ти, Сонечко, чи чуєш?
Чом на поміч не ідеш?

СОНЦЕ *(входить).*

Я отут! Чого, мій брате?

МОРОЗ *(відступає, схопився за груди).*

Ох, усе пропало, все!

(До Вітра Зимнодуя).

Нумо швидко утікати!
Сонце лихо нам несе!

(Мороз і Зимнодуй утікають).

ОБИДВА ДІДИ.

Ой, стривайте! Не втікайте!
На біду нас не лишайте!

1-ий ДІД *(крізь плаг).*

Утекли і нас лишили...

2-ий ДІД.

Все пропало, куме милий!..

ОБИДВА ДІДИ.

Не минути нам біди,
Буде з нас відро води...

(Погинають танути й падають горілиць).

ВІТЕР ТЕПЛОДУЙ *(стає навколішки перед Сонцем).*

О, спасибі, Сонце любе,
Миле Сонечко ясне,
Що від лиха і погуби
Врятувало ти мене!

СОНЦЕ *(підносить руки-промені).*

Не сумуй, завмерлий світе,
Я буджу тебе зо сну,
Я веду сюди Весну,
Що несе тепло і квіти.

(До Теплодуя, що тим гасом піднявся з колін).

Слухай — чуєш? Тане сніг,
І дзвючать струмки веселі.
Чуєш, як у тихих селах
Вже дзвенить дитячий сміх?
Слухай — чуєш? Угорі,
В глибині небес безкраїй,
Пробудившись до зорі,
Пісню жайворон співає.
Пробудилась комашня,
Ожили гаї, долини,
Ось із вирію пташня
В рідний край ключами лине.
Ти лети, лети, лети,
Теплий вітре легкокрилий,
Понад поле і хати
Роздувай свій подих милий.
Вістку радісну неси
Людям про нові часи,
Про Весни солодку владу
І про літа чар-принаду.

ВІТЕР ТЕПЛОДУЙ.

Я лечу, лечу! Прощай!
Облечу весь рідний край.

(Вибігає).

(З другої сторони входить ТРАВ'ЯНИЙ КОНИК із скрипогкою в лапках, а за ним групка ДІТЕЙ).

ТРАВ'ЯНИЙ КОНИК.

Гей, Весна, Весна іде!

ДІТИ.

Втіху-радість нам веде!



(З гаю долітає голос зозулі: ку-ку, ку-ку!).

ДІТИ *(співають).*

Ку-ку, ку-ку, — чути в гаю,
Ти нам співала, правду сказала,
Зима щезла в нашім краю.

(Серед щебету пташат і зозулиного кукання входить царівна ВЕСНА. Обабіг неї КВІТКИ).

СОНЦЕ.

Веснонько, тобі привіт,
Ти втішаєш цілий світ.

ВЕСНА.

Гей, привіт вам, любі діти,
Я веду вам пишні квіти.

ДІТИ.

Йде до нас Весна,
Мила, запашна.

ТРАВ'ЯНИЙ КОНИК.

Теплий дощик з неба впав,
Білий сніг водою став —
Зашуміло, загуло
І річками потекло,
І уже травиця
На обніжку в'ється.

ДІТИ.

Вже прийшла Весна,
Мила, запашна.

ТРАВ'ЯНИЙ КОНИК.

Взяв мітелку вітерець,
Позмітав хмарини геть,
Вийшло сонце золоте,
Все збудилось, все росте,
Оре плуг землицю
Під ячмінь, пшеницю.

ДІТИ.

Вже прийшла Весна,
Мила, запашна.

(Співають).

Ку-ку, ку-ку, — чуємо все,
Гаєм-садами,
Лугом, полями
Голос, голос, голос несе.

ВЕСНА.

Я радію з вами, діти,
Серце дзвонить, мов дзвінок —
А мої хороші квіти
Затанцюють вам танок.

1-ша КВІТКА.

Ми готові! Ми готові!
Ми училися в діброві.

ДІТИ.

Ми ж училися у школі —
Затанцюймо разом в полі!

2-га КВІТКА *(до Трав'яного коника).*

Ти, комахо, добре дбай,
До таночка нам заграй!



(Трав'яний коник потягає смиком по струнах, відзивається музика, квіти беруть за руки дітей і разом танцюють танок „Розквітають квіти").

Наприкінці при звуках музики

живий образ.

Заслона

Пояснення-словничок: торочити баляндраси — говорити нісенітниці, жартуючи (to talk nonsense, to joke); диби — колодки, що їх закладали злочинцям на ноги, тут: те саме, що кайдани (shackles, manacles); шуба — fur coat; дратувати — сердити (to irate); буруля — icicle; кум — 1. godfather, 2. friend.

Галина ЧОРНОБИЦЬКА

Ілюстрація Богдана БОЖЕМСЬКОГО

У ТРАВНІ

Ми у травні щонеділі
несемо у Божий храм
свіжі гарні квіти білі,
а бабуся кажуть нам
класти ті дарунки-квіти
Божій Матері до ніг.

О, якби я тільки зміг
виростити гарні квіти,
найчудовіші у світі,



ароматні, пишні, гожі —
вшанувати Матір Божу!

Я б їх виростив немало,
щоб і мама квіти мала
на своє травневе свято.

А бабуся — мамі мама.
Хай же радости багато
буде в травні кожній мамі.

Текст: Роман ЗАВАДОВИЧ *Ілюстрації: Петро ХОЛОДНИЙ*

ГОЦА ДРАЛА



Серед лісу на галяві
Музиканти грали жваві.

Танцювала Гоця Драла
Й закаблука ізламала.

— Ой, ходи но, ґноме-брате,
Черевичка поладнати!



Сів наш ґномик коло хати:
— Як ладнати, то ладнати!

Круку, йди до довбака,
Щоб позичив молотка.

Та зайди й до плиски-пташки,
Що чотири має цвяшки.



Крук до довбака помчав,
Та удома не застав.

Не було і плиски-пташки,
Що чотири має цвяшки.

Ґном почухав чуба трішки:
— Принесіть мені горішка!



Розколов на половинки —
— Маєш, Гоцо, два патинки!

Хоч не мають закаблуків,
Танцювати в них — не штука!

На музиках Гоца Драла
У патинках танцювала.

Д о в б а к — дятел, жовна (woodpecker).

ЗГАДАЙМО ГЕРОЇВ



Симон Петлюра



Євген Коновалець



Роман Шухевич



Степан Бандера

У травні не забудьте віддати пошану Тим, що не жаліли свого життя та праці для України і полягли, щоб ми й увесь наш нарід діждалися кращої долі.

Пригадайте Того, хто в 1926 році загинув на вулиці Парижу у Франції — Голову Української Держави, Головного Отамана Симона Петлюру.

Постійно пам'ятайте і про Того, хто загинув у 1938 році в Роттердамі, в Голляндії — Голову Проводу Організації Українських Націоналістів полк. Євгена Коновальця.

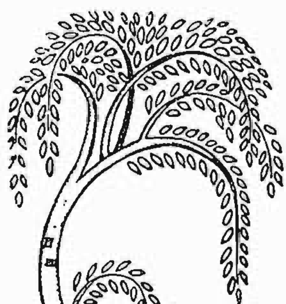
Мусите бути такими ж мужніми й витривалими, як був Той, що в 1950 році загинув у бою з московським ворогом у лісі Білогорщі на українських землях — Головного Командира Української Армії генерал-хорунжого Романа Шухевича-Тараса Чупринку.

Завжди носіть у своїх душах образ Того, що в 1959 році загинув від ворожої руки в Мюнхені, в Німеччині — Провідника Організації Українських Націоналістів Степана Бандери.

Пам'ятайте про них, наслідуйте їх, продовжуйте їхні діла і напевно здобудете те, за що Вони віддали своє життя: вільну й незалежну Українську Державу на рідній землі Ваших батьків і, дай Боже, Ваших дітей і дальших поколінь.

Галина ЧОРНОБИЦЬКА *Ілюстрація Едварда КОЗАКА*

ЗАВТРА КЛЕЧАНА НЕДІЛЯ





Завтра Клечана неділя,
зрізую свіжого гілля,
за українським звичаєм
зелено хату клечаю.

Згадують мама і тато
на Україні це свято,
як на стрілецькі могили
китиці квітів і зілля
наші бубуся носили.

Завтра Клечана неділя.

Я ушаную героїв
тихою грою сумною,
квітами, рутою-зіллям.
Завтра — Клечана неділя.

К л е ч а н а або Клечальна неділя — Зелені свята; **к л е ч а т и** — прибирати **к л е ч а н н я м**, галузками дерев хату й подвір'я.

Володимир МАЦЬКІВ

БАЙКИ ЛЕОНІДА ГЛІБОВА

Хоч весняне сонечко заглядало у вікно, надворі було ще доволі холодно. Одної неділі Марійчині батьки поїхали відвідати давню знайому, а Марійка залишилася вдома. Її почало нудитись. Не знала, що робити. За порадою звернулася до бабуні:

— Бабуню, будьте такі добрі, розкажіть мені якусь цікаву казку або пригоду. Я сама, і мені скучно. Пішла б до подруги, але мама казала, щоб нікуди не виходила.

— Марійко, — сказала бабуня, — ти вже доволі велика дівчинка, ходиш до IV-ої кляси української школи й умієш читати. Було б куди краще, якби ти сама щось прочитала.

— Я читала б, але мене найбільше цікавлять казки, що їх ви розказуєте.

— То я тобі пораджу, — на те бабуня. — У березні цього року минуло 150 років від дня народження нашого поета-байкаря Леоніда Глібова. Він написав чимало гарних байок, що їх повинні прочитати всі українські діти, навіть старші. З цих байок можна навчитися багато такого, що може кожній людині придатися в житті.

— Я радо прочитала б, але прошу мені щось більше сказати про того Глібова, — попросила Марійка.

— Сядь отут і слухай! — почала бабуня. — Леонід Глібів народився 3 березня 1827 року в селі Веселому Подолі на Полтавщині. Закінчивши початкову школу, вчився у гімназії в Полтаві та в ліцеї — у Ніжені. Опісля працював учителем у Чернігові. Всі ці міста лежать на Лівобережній Україні, тобто на схід від Дніпра. Тоді він і почав писати свої байки, приказки, вірші.

— А чи казка те саме, що байка? — зацікавилася Марійка. — Чи вони різняться лише назвою?

— Не тільки назвою. Казка — це така собі вигадка-фантазія, в ній діється багато незвичайного, виступають надприродні сили — чарівники, відьми, велетні, злі духи тощо. А байка розповідає нам про звірят, рослини чи й неживі предмети, що розмовляють і поводяться, як люди. І, власне, байка під їх виглядом хоче показати нам живих людей з їх добрими і злими звичками. Тому байка вчить нас пізнавати життя і світ, відрізняти добро від зла.



Леонід Гліб — Дідусь Кенир

— А які твори Глібова найцікавіші?

— Всі його твори цікаві, але найцікавіші байки. Є їх доволі багато. Я назву тобі хоч кілька: „Лебідь, щука і рак", „Жаба і віл", „Лисиця і ховрах", „Вовк та ягня", „Шелестуни", „Бджола і мухи".

— Бабуню! — сказала Марійка. — Мені здається, що я вже читала про „Бджолу і мухи". Це мудра байка. Я собі трохи пригадую: ліниві мухи десь дізналися, що на другому кінці світу нібито всім дуже добре живеться. Вони хотіли туди полетіти й намовляли бджолу, щоб і вона летіла разом з ними. Одначе, бджола не послухала. „Мені, — казала, — і тут, на рідній землі добре живеться. Я чесно працюю, і за те мене всі шанують та люблять".

— О так, Марійко, так вона сказала. І в тих словах є глибока наука: треба любити свій рідний край і працювати для нього, для рідних людей. Тому раджу тобі прочитати ще й інші байки Глібова. Проведеш час приємно та й не одного навчишся. Власне, Глібів і писав байки на те, щоб люди з них чогось доброго навчалися.

— Бабуню, а де можна дістати байки Глібова? — запитала Марійка.

(Закінчення на сторінці 12-ій внизу)

Леонід ГЛІБІВ

Ілюстрації Охрима СУДОМОРИ

ЛЕБІДЬ, ЩУКА І РАК



У товаристві лад — усяк тому радіє.
Дурне безладдя лихо діє,
І діло, як на гріх,
Не діло — тільки сміх.

Колись-то Лебідь, Рак та Щука
Приставить хуру узялись.
От троє разом запряглись,
Смикнули — катма ходу . . .
Що за морока? Що робить?
А й невелика, бачся, штука, —
Так Лебідь рветься підлетіть,
Рак упирається, а Щука тягне в воду.
Хто винен з них, хто ні — судить не нам.
Та тільки хура й досі там.

Леонід ГЛІБІВ

БИЛИНА

Сказав раз Кущ Билині:
„Билинонько! Чого така ти стала,
Мов рибонька в'яла:
Пожовкла, не цвітеш,
Живеш, як не живеш,
Твоя головонька от-от поляже".

„Ох, Кущику! — Билина каже, —
Я на чужині . . ."

Хто щиро поважа родину,
Свій рідний край,
Тому не всюди рай:
Чужина в'ялить, як Билину.

БАЙКИ ЛЕОНІДА ГЛІБОВА

(Закінчення зі сторінки 11-ої)

— Піди до шкільної бібліотеки, — відповіла бабуня. — Я думаю, що там щось знайдеться з творів Глібова. Якщо б не було, то можна запитати в міській бібліотеці. Там також мають українські книжки. Тільки не забудь: ми відзначаємо 150-ліття з дня народження Глібова і, читаючи його твори, ти цим способом ушануєш пам'ять цього великого байкаря. Було б добре, якби ти й своїм подругам прочитала ці байки.

Марійка подякувала бабуні за пораду, а в суботу пішла до бібліотеки в українській школі. Вернувшись додому з радістю крикнула:

— Бабуню! Я позичила книжку Глібова. Ще раз вам дякую!

Пояснення-словничок: **н у д и т и с я — скучати (to fill bored); с к у ч н о — boringly, tediously; б а й к а р — письменник, що пише байки (fabulist, fabler); л і ц е й — школа, що дає почасти середню і почасти університетську освіту; ч а р і в н и к або чародій (sorcerer); в е л е т е н ь — giant.**

Коник стрибунець

У степу, в траві пахучій,
Коник, вдатний молодець,
І веселий, і співучий,
І проворний стрибунець,
Чи в пшениченьку, чи в жито,
Досхочу розкошував
І цілісенькеє літо,
Невгаваючи, співав;
Розгулявся на всі боки,
Все байдуже, все дарма . . .
Коли гульк — аж в степ широкий
Суне злючая зима.
Коник плаче, серце мліє;
Кинувсь він до Муравля:
„Дядьку, он зима біліє!
От тепер же згину я!
Чуєш — в лісі ворон кряче,
Вітри буйнії гудуть.
Порятуй, порадь, земляче,
Як це лихо перебуть!"
„Опізнився, небораче,
Одказав земляк йому, —
Хто кохав життя ледаче,
Непереливки тому".
„Як же в світі не радіти?
Все кругом тебе цвіте, —
Каже Коник, — пташки, квіти,
Любе літечко на те;
Скочиш на траву шовкову —
Все співав би та співав . . ."
На таку веселу мову



Муравель йому сказав:
„Проспівав ти літо Боже —
Вдача вже твоя така, —
А тепер танцюй, небоже,
На морозі гопака!"



Володимир ПЕРЕЯСЛАВЕЦЬ *Ілюстрації Михайла МИХАЛЕВИЧА*

ЖАБ'ЯЧИЙ ДИРИҐЕНТ

(Оповідання юного дослідника природи)

Те, що вам розкажу — щира правда, не вигадка.

Це було навесні. Надвір я вийшов з дому трохи прогулятися. По дорозі почув, як у багні на ставищі закричали жаби. Мабуть, було їх дуже багато, бо своїм криком зразу заглушили всі інші голоси — гомін людей, що напували коней у річці, і скрип возів, що верталися з поля в село.

Я глянув на годинника. Доходила сьома година.

На другий і третій день повторилося те саме. Мене дивувало, що жаб'ячий крик зривався якось так раптом і відразу набирав повної сили. Цікаве було й те, що починався він завжди точно о тій самій годині.





— „Хто їм дає знак, щоб разом починати? — питав я сам себе в думках. Завтра піду на ставище і це перевірю".

Подумав — виконав.

На четвертий день о пів до сьомої з годинником напоготові я сидів непорушно за кущем лозини край ставища. Переді мною було досить розлоге болото, залите водою. Тут виводилися жаби.

Сонце заходило. У воді, мов у дзеркалі, відбився лагідний жовтий колір неба. Мені було виразно видно, як з води висувалися чорні жаб'ячі голови. Одна, дві, десяток, кілька сотень... Вони нерухомо стирчали у воді, мов чорні камінці.

Було тихо. Мій годинник показував три хвилини до сьомої.

І ось настав момент, на який я чекав.

Серед глибокої тиші на багні відізвалося одно-однісіньке жаб'яче „ква". В ту ж саму мить уся жаб'яча громада одним великим голосом закричала, заквакала та зарахкала так голосно, що я аж здригнувся.

І залунав могутній жаб'ячий концерт, „музика" українських весняних вечорів. Про них мило згадують усі ті, що мали щастя народитися в Україні. Може декому дивно: жаба — ніякий співак, крекче і квакає захриплим голосом, але всі кажуть, що приємно було слухати здалека цих жаб'ячих „співанок", що тривали, бувало, і поза північ. Вони навіть заколисували до сну...

Що ж я дослідив? Дві речі: перше, що гасло починати спів подавала якась одна жаба, а всі інші чекали на її перше „ква"; друге, що жаби починали концерти точно о тій самій порі з різницею заледве кількох хвилин. Мабуть, і вони ма-

ють якісь свої „годинники”, що точно ходять і не псуються.

На цьому мої досліди з жабами не скінчилися.

Одного разу після зливного дощу я проходив сіножаттю в кінці нашого городу. Там колись копали криницю, але щось людям не сподобалося і її залишили. Вода замулила копанку, але ямка зосталася, і в ній поселилося кілька жабок. Здається, жилося їм тут непогано, бо не раз вистромлювали з води голови і гуртом собі поквакували.

Я надійшов — вони сховалися під воду. Стало тихо. Я теж стояв тихо і ждав. За хвилину виткнулася з води жаб'яча голова, потім друга, третя... Ось уже всі жаби держать роти над плесом води.

Несподівано прийшла мені до голови думка: а що, якби я перший квакнув?

Я так і зробив. І диво: як тільки рознеслося в повітрі моє „ква”, всі жаби в копанці, мов на команду, заквакали. Я порскнув сміхом, і жаби зникли під водою. Але за хвилину їх голови знов показалися над плесом води, і я повторив свій експеримент з таким самим **наслідком.**

Коли я розповів про свої досліди товаришам у школі, вони щиро сміялися і — назвали мене „жаб'ячим диригентом”.

Пояснення-словничок: **жаба — frog; вигадка — lie; прогулятися — to take a walk; ставище — місце, де колись був став (pond); заглушити (звуки) — to drown; лозина, лоза — osier; болото, багно — mud; стирчати — to stick out; насторожуватися — to become attentive; гасло — тут знак, переданий голосом; дослід — experiment; зливний дощ — heavy shower; сіножать — meadow land; копанка — невелика криниця (spring, well); виручити — виконати за когось його роботу; замулити — занести-заповнити намулом, піском (to silt); плесо — stretch of water.**

ДИВО В АЛЬТАНЦІ



Слухайте, яке то вранці диво сталося в альтанці. Ув альтанці стіл, дві лавці, вколо хміль, квітки-ласкавці, вітрик злегка подуває, до альтанки заглядає. Край дверей сидить Оришка. На столі розкрита книжка. Книжку став Івась читати, та побіг чогось до хати. Тихо книжка спочиває, а Оришка вишиває.

Враз... зашелестіла книжка! Оглядається Оришка — хтось невидний (рідна мати!) став листки перегортати. Хоч була Оришка сміла, з переляку аж присіла та й пустилась утікати від альтанки аж до хати.

Шепче мамі: — Мамо мила! Там... он там... нечиста сила! Хоч альтанка вся пуста є, щось листки перегортає.

Засміялася матуся: — Цить, Орисю, не хвилюйся, хай тремтять страхополохи — ти не бійсь біди ні трохи! А як хочеш правду знати, йди до вітру розпитати.

ЗНАЙДІТЬ 11 ЛИЧОК!



Дівчинка, що її бачите на цьому образку — не сама. Біля неї заховалися одинадцять її товаришок. На образку показані тільки їхні личка. Знайдіть їх! Коли вже знайдете, помалюйте гарно образок так, наче їх тут і не було. Потім спробуйте, чи зможете знайти їх знову.

Леонід ПОЛТАВА *Ілюстрації Олександра КЛИМКА*

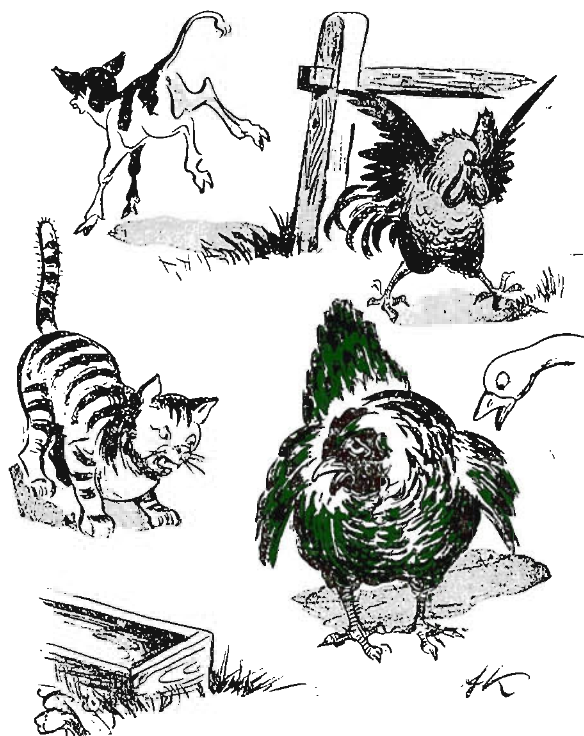
БЛАКИТНА КУРОЧКА

Жила-була на світі сіра курочка. Несла вона яєчка, виховувала діток-курчаток, клювала зерно і товаришувала на своєму подвір'ї з котом, з гусаком, з балакучим індиком і телятком. Була сіра курочка така, як і всі її сестри, і всі її щиро любили.



Одного разу пішла сіра курочка з подвір'я на прогулянку. Якийсь маляр стояв на драбині і завзято малював. Сіра курочка задивилася і... шубовсть у велике відро з фарбою! Вискочила злякана курочка з відра та мерщій додому, у свій двір! Сонце пекло, фарба на курочці швидко засохла. Поспішає курочка додому, та й не знає, що вона вже не звичайна сіра курочка, а незвичайна — блакитна.

На подвір'ї першим побачив блакитну курочку кіт-муркіт. Він з переляку засичав, як гусак, і шмигнув на піддашшя. Довгошиїй гусак-щипак від здивування аж присів. Півень зчинив страшний крик. Дурненьке теля дременуло в поле. А курочка ж не знає, чого це вони так дивуються та лякаються. Дивним дивом дивується, бігає по спорожнілому подвір'ю.



Сумно стало блакитній курочці. Ні до кого й словечком обізватися!..

Аж тут підлетів горобець-стрибунець:

— Цікава ти, цікава ти, прецікава ж ти! — запищав він, намагаючися говорити баском. — Я все бачив, усе знаю. Той маляр пішов собі, а ти залишилася власницею надзвичайного, блакитного одягу. От, коли б я був таким блакитним, я виступав би в цирку і заробляв би великі гроші!

— Що ти там пищиш? — здивувалася курочка. — Який це в мене блакитний одяг?

Підбігла блакитна курочка до басейну, глянула в воду і все зрозуміла. А горобець-стрибунець цокотить над нею:

— Цікава ти, цікава ти! Кидай оцей двір, біжи в цирк та заробляй великі гроші. Прецікаве те життя!

— Може й цікаве, та сумне, — відповіла блакитна курочка. — Я на цирківку не вчилася, а свого товариства кидати не хочу. Вже й так мені сумно самій.

Сказала це блакитна курочка, вскочила в басейн, викупалася-обмилася і знову стала сіренькою курочкою. Побачив її кіт-муркіт, зліз із піддашшя, підійшов і привітався та ще й замуркотів по-товариському. Довгошиїй гусак-щипак приніс

курочці дві зернинки. Дурненьке телятко прибігло і привітно лизнуло сіру курочку язиком. Балакучий індик весело заговорив:

— А, ми вже думали, що ти пропаща! Як же так перефарбувалася, аж дивитися було страшно!

Тим часом горобець-стрибунець підсів на гілку і запищав:

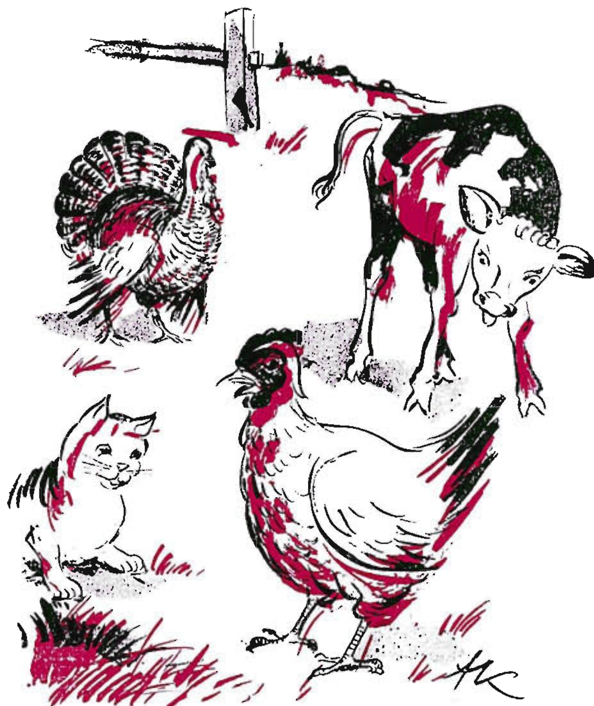
— Ой, яка ти нерозумна, сіра курочко! Отакі великі гроші втратила!

А сіра курочка, радісна, що знову опинилася в рідному гурті, відповіла:

— Рідне товариство для мене дорожче за всі гроші на світі!

Пояснення-словничок: щубовсть — скочити в воду, пірнути; мерщій — негайно, швидко; шмигнути — швидко кинутися, втекти; дременути — швидко побігти, втекти з переляку; цокотіти — швидко говорити; циркiвка — циркова артистка.

Контрольне питання: Чому курочка не хотіла стати циркiвкою?

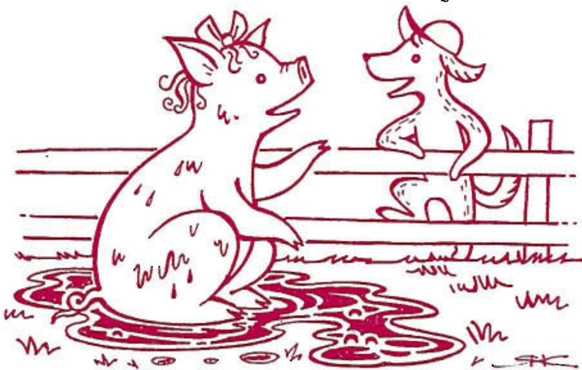


Ганна ЧЕРІНЬ

Ілюстрація Яреми КОЗАКА

ЧЕПУРУХА

Після дощика в суботу
Біг Рябко навколо плоту.



Бачить — у калюжі свинка,
Від багна аж чорна спинка.

Тут Рябко сказав: — Гав-гав!
Я вас, пані, не впізнав!
Пані, може ви недужі,
Що валяєтесь в калюжі?

А свиня йому: — Рох-рох!
Он на тобі бруд засох!
Ти води боїшся зроду,
Я ж люблю страшенно воду:
Я ж бо зроду чепуруха —
Я в калюжі мию вуха.

Багно — mud; спинка — здрібнілий іменник від спина (back); валятися в калюжі — to wallow (to lie) in the slope, dirt pool; бруд — dirt, mud; зроду — від часу народження, все життя; чепуруха — жінка або дівчина, що любить чепуритися (to smarten, to preen oneself).

К. ПЕРЕЛІСНА

ПИЛОЧКА

Пилочка-зубилочка
З Івасиком ішла,
Знайшла сухеньку гілочку —
У зубки узяла.

Приспівує тонесенько:
„Шу-жу! шу-жу! шу-жі!
Щоб зрізати рівнесенько
За хвостика держи!"



Як Дуб став царем у лісі

(Ілюстрації Михайла Михалевича)

Це дуже давня казка, її мені розказувала моя бабуня. Вона казала, що давним-давно дуб не був таким великим деревом, як тепер. Він ріс собі невеликим деревцем на самому узліссі. Ніхто й не гляне на нього. Вітер нагинав його гнучкого стовбура, рвав дрібне листя, розкидав довкруги малі жолуді. Але добре знали це дерево всі ті лісові квітки, що стелились коло його підніжжя. Вони щодня дякували йому за гостинність і за холодок, що він їм давав своїм густим гіллям. Під його захистом дощ не заливав їх, лише ніжно відсвіжував, а проміння сонця тепло пестило малі квітки. Інколи деревце розхиляло своє листя, поглядало на квітки й говорило до себе:

— Приємно жити, охороняючи ці милі квітки, що їх я так дуже люблю!

Птахи теж знали, що дуб — їх найкращий приятель. Вони залюбки вили собі в його гіллі кубелечка.

— Тук-тук-тук! — стукотів дятель одного весняного ранку просто в стовбур молодого дуба. — Чи я можу поселитись у вас?

Ні, ні, не допускай його до себе! — шепотів тихо вітер до дуба. — Не допускай його! Він продовбає діру в твоєму тілі.

Задумався на хвилину дуб і каже:

— Дятлеві теж потрібна хата й пожива. Не можу ж я тільки про себе дбати! Ходи до мене, любий пташку, і влаштуй собі хатку!

І дятель твердим дзьобом видовбав собі в дубі дупло. А дуб радів, що при ньому примістився дятель з своєю дружиною.

Знала про доброго дуба й маленька вивірка. Надходила холодна зима, і вивірці треба було заготовити собі поживу. Побігла вона до дуба попросити жменьку жолудів.

— Не давай їй жолудів, не давай! — знову зашепотів вітер. — З тих жолудів матимеш на той рік молоді дубки.

Дуб труснув гілками й відповів:

— Надходить довга холодна зима, і маленькій вивірці треба конче на той час заготовити їжу.

І він сипнув щедро своїми жолудями.

— Ось тобі, люба вивірочко! Забирай їх усіх! Бажаю тобі перебути холодну зиму тепло, сито й весело.

Невдовзі настали холодні дні. Відлетіли у вирій птахи. Дуб залишився самітний.

Аж ось одного вечора, коли вже западав присмерк, переходив лісом дідусь-мандрівник. Йому було холодно, а додому було ще дуже далеко. І коли мандрівник опинився під дубом, дерево почуло його слова:

— Що мені робити? Доведеться згинути від холоду...

Засумував дуб, йому стало дуже жаль незнаного чоловіка. Він спустив низько свої гілки, доторкнувся дідусевого плеча і сказав:

— Бери мене і запали з мене великий вогонь. Він тебе грітиме і ти не помреш, бідний дідусю!

А сердитий вітер аж затряс дубом і зашумів:

— Ой, друже! Не роби цього! Біда тобі буде!

Та не послухав і тепер його дуб, все нижче спускав до мандрівника свої гілки. Дідусь їх запалив. Спалахнув великий вогонь, і при ньому зогрівся і заснув утомлений перемерзлий чоловік.

Полум'я високо розгорілося, і в яскравому світлі — диво! — з'явилось інше дерево. Воно росло все вгору, вгору і невдовзі грубим стовбуром своїм виросло в наймогутніше дерево в цілім лісі. На ранок від малого дуба залишився тільки попіл. На його місці пишався міцний молодий дуб. Широко розкинулись на всі боки його міцні гілки. Навесні на них густо зазеленіли гарно повирі-

зувані листки, а восени з гілок звисали сотні гладеньких жолудів. До його стовбура все літо тулились білі конвалії та інші квітки, а в галуззі птахи голосно співали:

„Хто життя свого не жаліє для добра інших, от цей наш любий цар!"

І з того часу дуб став царем у лісі.

Пояснення-словничок: стовбур — trunk, stem; жолудь — овоч-насіння дуба (acorn); кубло — гніздо; жменька — handful; заготовляти — to store; щедро — bountyfully; попіл — ashes.



МАЛЕНЬКА ГОСПОДИНЯ

Порахуйте, любі друзі,
Скільки в мене є теляток:
Ось вам перше, друге, третє
І четверте на додаток.



А для кожного телятка
Пляшку із смочком я маю,
Всіх увечері й уранці
Молоком я напуваю.

Р. З.

ВЖЕ ПРИГОТОВАНА РАКЕТА

(Ілюстрація Михайла Михалевича)



— Вже приготована ракета
летіти на якусь плянету.
А на яку? — то ще не знаємо,
раніш на Місяць ми злітаємо,
бо краще видно звідтіля:
які зірки, яка Земля,
де Марс та інші де плянети,
де шлях для нашої ракети.

Так обмірковують хлоп'ята
усе як слід, усе до діла.
Ракета, мотузком прип'ята,
щоб передчасно не злетіла,
стоїть в садку під деревцем,
тріпоче синім прапорцем.

Галина Чорнобицька

Роман ЗАВАДОВИЧ

ЗРАДЛИВИЙ ХВОСТИК

Івасик прийшов з татом і мамою оглянути дім, що його вони хотіли купити. Можна б сказати, що власник того дому жив самітно, коли б не те, що він мав мале котенятко. Котенятко зразу ж дуже сподобалося Івасикові. Було біле, волохате і мало пушистий, мов у лиса, хвостик.

Договорилися про ціну дому, підписали в адвоката контракт, і дотеперішній власник почав вивозити свої речі.

— Чи він візьме з собою і котенятко? — запитав Івасик тата.

— Певно, що так! — відповів тато.

— А чому ми не купили котенятка разом з домом?

— Бо той пан дуже його любить, а й котенятко також привикло до нього.

Івасик посумнів. Йому так дуже хотілося мати це чудове біле котенятко з пушистим хвостиком! Він уже навіть у бібліотеці вичитав, що воно належить до перської раси.

Проте Івасик мав щастя.

Котенятко почувало себе дуже погано на новому місці, куди його господар завіз. Там було все інше, чуже — стіни й меблі. Котеня затужило за попереднім мешканням. Сиділо сумне в кутку за софою і хотіло їсти. На мисочку з молоком навіть не дивилось.

Минув день, другий, почався третій — котенятко не їсть...

„Воно затужило, — вирішив господар. — Воно може згинути з туги й голоду. Що робити?"

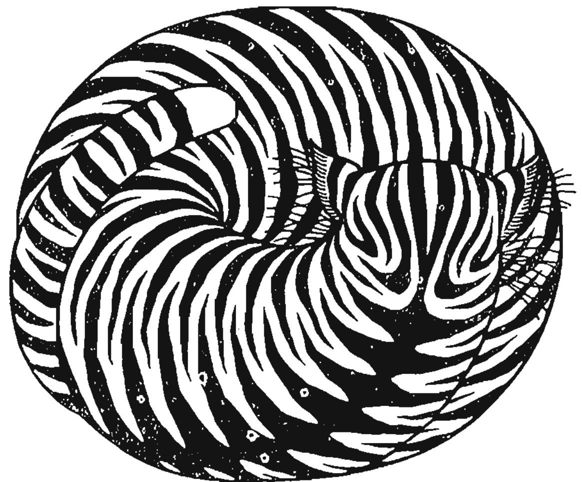
Четвертого дня взяв котеня в авто і привіз до Івасикових батьків.

— Воно ніяк не хоче бути в новому мешканні, — сказав. — Воно радше готове вмерти... Я знаю, що ваш синок дуже собі його вподобав. Чи не прийняли б ви котеня до себе на власність?

Так Івасик, на превелику радість, дістав на власність котеня.

Котеня пригадало собі дім, де досі жило. Але з їжею не пішло так легко. Звірятко за чотири дні голодівки так знесилило, що ледве стояло на ногах.

Мама порадила вливати йому в ротик потрохи молока. Котеня пручалося, оборонялося, пчихало, але таки мусіло ковтнути трошки молока. На другий день уже було веселіше, а на третій само понюхало мисочку, де лежали шматочки подробленої курячої лапки.



Кіт — дереворіз Якова Гніздовського

Івась з радістю придивлявся, як воно проковтнуло один шматочок.

За кілька днів знову приїхав попередній господар котенятка. Він зрадів, бачачи, що звірятко повеселішало і ще раз сказав до Івасика:

— Це твоє котенятко!

Котенятко дістало ім'я „Пушинка". Це було доладне ім'я: звірятко справді виглядало, мов купка сніжнобілого пуху, до якої був причеплений волохатий хвостик. Пушинка ходила по кімнаті, мов князівна, одягнена в білу сукню.

Коли її стали випускати на городець за домом, вона залюбки вилазила на дерево, мов би хотіла наслідувати вивірку.

Одного разу Пушинка захворіла. Тато й Івасик завезли її до ветеринарного лікаря. Лікар оглянув Пушинку і сказав, що недуга не є небезпечна і звірятко скоро видужає, але треба давати йому щодня проковтнути одну пігулку.

Пігулка була ні гірка, ні терпка, ні квасна, але Пушинка дуже не любила, коли її впихали їй у горло.

Вона зміркувала, що пігулку дають їй кожного ранку. Значить, треба зранку десь сховатися.

І справді, одного ранку Пушинка зникла. Шукали її по всіх кімнатах, заглядали в усі кутки — нема! Ходили і на городчик, і до льоху — не знайшли. Кликали, кицькали, калатали ложечкою об мисочку з улюбленою котячою стравою — дарма!

Втомлений довгими розшуками Івасик сів на килимі в їдальні. Не знав, що далі робити. Насувалася думка, що, може, Пушинка вибігла на вули-

К. ПЕРЕЛІСНА *Ілюстрація Яреми КОЗАКА*

ПАСТУШКА

Ой, дурне теля, дурне!
Чом не слухаєш мене?
Чуло, мама говорили,
Щоб у ліс ми не ходили,
Там страшний ведмідь сидить, —
З'їсть тебе за одну мить!
Хоч кричатимеш „му–му!",
Я тебе не відніму,
Бо звірина та страшна,
Я боюсь її й сама!



К. ПЕРЕЛІСНА *Ілюстрація Яреми КОЗАКА*

ПЕРЕГОНИ



Нас змагалось з півдесятка —
Хто з нас перший добіжить
Через поле аж до хатки,
Що над річкою стоїть.

Раз, два, три — і всі щодуху
Розігнались... а з–під ніг,
Де не взявся, довговухий
Й попереду всіх побіг!

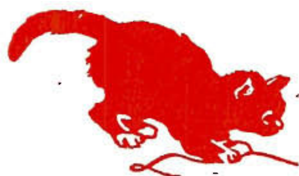
Довговухий — заєць.

цю і хтось її украв... В Івасика забриніли сльози в очах...

В цей момент Івасик побачив, що з крісла, засуненого глибоко під стіл, звисає щось волохате, біле... Так, то був Пушинчин хвостик! З радісним криком схопився хлопець з підлоги й висунув з-під стола крісло, а на ньому Пушинку. Вся родина тішилася, що Пушинка знайшлася, що її ніхто не вкрав, і дивувалася, як то хитро киця придумала схованку від небажаної пігулки.

Тільки одна Пушинка не була вдоволена. Тяжко сказати, чи вона гнівалася на свого хвоста за те, що її зрадив. Довелося знову ковтати пігулки, які Івасик запихав їй швидко-зручно пальцем у горло. Зате за кілька днів Пушинка була зовсім здорова.

Пояснення-словничок: **Волохатий** — hairy; **пушистий** — fluffy; **ласощі** — смачні страви, делікатеси (delicacies); **туга** — sorrow, grief; **пручатися** — to resist; **знезсиліти** — to be exhausted; **подробити** — to crush; **терпкий** — astringent, tart; **зневірено** — той, що втратив надії на успіх.



Слова: Ганна ЧЕРІНЬ *Мугика: Василь ШУТЬ*

ХОРОБРИЙ ПЕТРУСЬ

Я хоробрий Петрусь
і нікого не боюсь,
і нікого, і нічого,
ні старого, ні малого,
тільки вовка лихого,
ну, а більше нікого,
ха, ха, ха, ха, ха.

Я хоробрий Петрусь
і нікого не боюсь,
і нікого, і нічого,
ні старого, ні малого,
тільки ще барбоса злого,
ну, а більше нікого,
ха, ха, ха, ха, ха.

Я хоробрий Петрусь
і нікого не боюсь,
і нікого, і нічого,
ні старого, ні малого,
тільки ще дентиста твого,
ну, а більше нікого,
в цілім світі не боюсь,
і тому, звичайно, звусь
я хоробрий Петрусь,
ха, ха, ха.

Барбос — так називають дворових собак

Стримано

f

ОДИН

1. Я хо – роб – рий пет – русь
2. русь
3. русь

mf

і ні-ко-го не бо – юсь.

і ні-ко-го, і ні-чо-го, ні ста-ро-го, ні ма-ло-го.

ПОМАЛІШЕ, ІРОНІЧНО
ХОР

p

1,2 a tempo
ОДИН

1. Тіль-ки вов – ка ли-хо-го, ну, а біль – ше ні-ко-го
2. Тіль-ки ще бар-бо-са зло-го " " " " "
3. Тіль-ки ще ден-ти-ста тво-го " " " " "

РЛ.1974
2044-1

ХОР

Ха ха ха ха ха ха!

ОДИН

2,3. Я хо – роб – рий пет- | 3. ну, а біль – ше ні-ко-го.

ritenuto

в ці – лім сві – ті не бо-юсь, і то – му, зви-чай-но, звусь

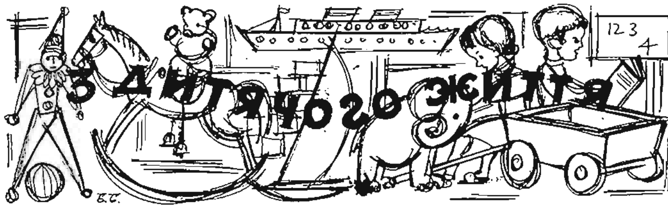
ritenuto

ШИРШЕ

ХОР

Я хо – роб – рий пет-русь. Ха, ха, ха.

РЛ.1974
2044-2



„СПІВАЙТЕ РАЗОМ З НАМИ" — ДИТЯЧИЙ ХОР „МОЛОДА ДУМКА"

„ВЕСЕЛКА" вже декілька разів писала про дитячий хор „МОЛОДА ДУМКА". Він постав у Ню Йорку, але має свої філії і в інших місцевостях, як Йонкерс, Нюарк, Чікаґо. Поруч хорів „МД" діють теж менші її ансамблі — квартети, квінтети, ансамбль бандуристів (керівник Мирося Гарматій), оперовий ансамбль (керівник О. Левицький). Головним мистецьким дорадником і дириґентом є Семен Комірний, головним опікуном Богдан Бідяк. Більшістю хорів і ансамблів керує С. Комірний, але Нюарк має свого дириґента Марійку Фесьо, Чікаґо — Христину Рушицьку. Оперовий ансамбль в Ню Йорку готує оперету М. Лисенка „Коза Дереза".

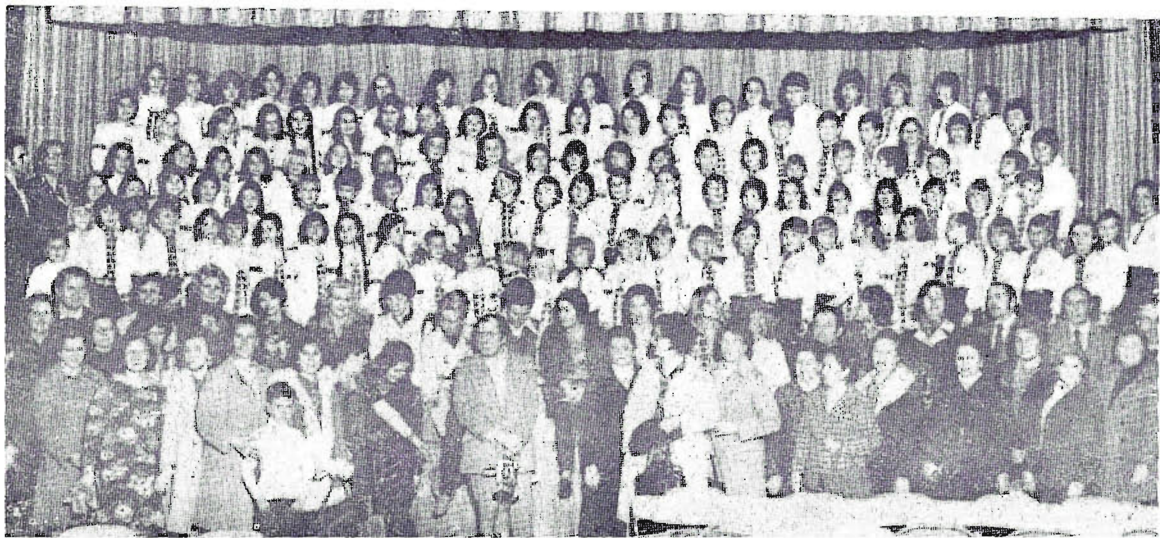
За шість останніх років „МД" мала 386 членів. Хор дав чотири самостійні концерти і брав участь у кількох імпрезах. Недавно об'єднані хори „МД" Ню Йорку й околиці в силі 90 голосів взяли участь у поклоні Т. Шевченкові. Більшими імпрезами, запланованими управою „МД", буде весняний концерт на оселі „Верховина" в Ґлен Спей, участь у велико-українському концерті в Ґарден Стейт Ню Джерзі, прогулянка до Вашінґтону і концерт біля пам'ятника Т. Шевченкові. Під час вакацій буде зорганізована „Майстерня музики й танцю" і відбудеться курс для дириґентів дитячів хорів.

Хор „МД" наспівав платівку „Співайте разом з нами", яка розійшлася в одній тисячі примірників і тепер появилася другим накладом. Хто її не має, хай собі купить.

„МД" заінкорпорована і отримала стейтову дотацію в сумі дві тисячі п'ятсот долярів. Також багато українських громадян і установ склало пожертви на потреби „МД". Бюро подорожей Шумейка пожертвувало п'ятсот долярів і 5 бандур.

„Співайте разом з нами!" — кличуть малі Думкарі своїх одноліток. Якщо ви обдаровані голосом та слухом і маєте замилування до співу — ставайте членами „МД" або іншого дитячого хору в вашій околиці. Якщо такого хору немає, просіть батьків, учителів і виховників, щоб його заснували. Пам'ятайте, що Тарас Шевченко малим хлопчиком гарно співав, а як виріс, мав чудовий баритоновий голос і чарував ним слухачів, співаючи релігійні й народні пісні.

В.Б.



„Молода Думка" і батьки дітей під час наспівування платівки „Співайте разом з нами"!

КИТАЙСЬКА КОРОВА

Різні народи живляться тими рослинами, що у них ростуть. В Україні земля родюча, і на ній добре виростає пшениця, жито, ячмінь, гречка та інше збіжжя. В пустелях Африки та Азії людей годує фінікова пальма. З дактилів (фініків) населення оаз готує багато різних страв, робить і вино, і цукор, і каву, і сир.

У китайців головні годувальники — риж і соя. Соя, родичка квасолі, дає китайцям хліб і різні „молочні" продукти. Сою називають „китайською коровою", бо корів у Китаї недосить, щоб прогодувати дуже численне населення.

Тепер уже сою вирощують і в Европі і в Америці. З неї роблять юшку, сос, молоко, сир, йоґурт, марґарину, олію, тістечка, какао, шоколяду, каву, яєшню, котлети, ковбасу, що не тільки поживні, а й мають смак молока, яєць, м'яса тощо.

Сою вживають не тільки на їжу, з неї роблять целюльоїд, штучний кавчук, лінолеум, непромакальні тканини та багато чого іншого. Така то молочна китайська корова!

М. Д.

Сценарій і текст: Роман ЗАВАДОВИЧ
Scenario and story: R. ZAVADOVYCH

Ілюстрації Петра ХОЛОДНОГО
Illustrations: P. CHOLODNY

БОГДАН-СІЧОВИЙ СТРІЛЕЦЬ

ІСТОРИЧНА КАЗКА

UKRAINIAN TALE

BOHDAN-SICHOVY STRILETS

РОЗДІЛ XXIV: З КИЄВА ДО ЧИГИРИНА

CHAPTER XXIV: FROM KIEV TO CHYHYRYN



Одної ночі приснився Богданові гуцул, схожий на Олексу Довбуша.

One night Bohdan had a dream that a Hutsul, who looked like Oleksa Dovbush, approached him.



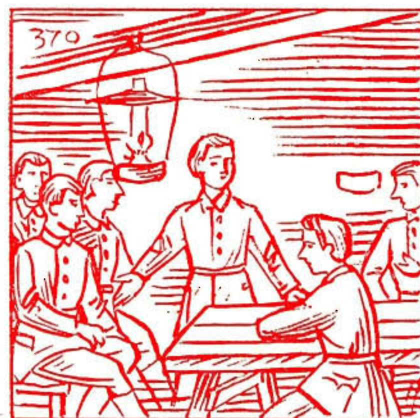
— Герою Богдане, не забувай про наші Карпати і про Львів! Це теж Україна!

„Bohdan! Do not forget about our Carpathians and our Lviv! It's also Ukraine!"



Прокинувшись уранці, Богдан довго думав, сперши голову на руку.

When he woke up in the morning, Bohdan, his head in his hands, pondered for a long time over the dream.



А ввечері скликав нараду друзів і сказав: – Мені треба в Галичину!

He called a meeting in the evening and told his friends: "I must go to Galicia."



— Навчайте добровільців військової справи й чекайте на вістку від мене! — сказав Богдан, передаючи команду Федорові.

"Keep on training the volunteers and wait for news from me," said Bohdan leaving Fedor in charge.



За кілька днів київський поїзд віз Богдана на захід – у Галичину.

A few days later, Bohdan was aboard a westbound Kiev train on the way to Galicia.

(Кінець двадцять четвертого розділу)
(The end of chapter 24)